

Veršované Pohádky

Michael Novotný

Mgr. et Bc. Michael Novotný

Veršované pohádky

O ČERVENÉ KARKULCE

Povím vám teď pohádku,
o jednom malém děvčátku.
Které s mamkou šťastně žilo,
než se s vlkem seznámilo.

Pojďme ale od začátku,
jak se sluší na pohádku.

Dozvíte se, jak to bylo,
za chvíličku maličkou.
Co se vlastně přihodilo,
Karkulce i s babičkou.

Jednoho dne, časně z rána,
než od rosy oschla tráva.
Maminka koláče pekla,
a Karkulce při tom řekla:

„Babička dnes svátek slaví,
popřeješ ji hodně zdraví.
Košík dobrot už ti nesu,
vydej se s ním kvapem k lesu.“

Karkulka se rozloučila,
k babičce se vypravila.
Po cestě i po louce,
zamířila k chaloupce.

„Cesta dlouhá, bere síly,
odpočinu si na chvíli.“
Do mechu se posadila,
nohy v tůni si chladila.

Jak tak sedí, odpočívá,
ve křoví se cosi hýbá.
„Kdopak to tam asi slídí?“
V tom před sebou vlka vidí.

Že je to vlk, nevěděla,
v životě ho neviděla.
Myslela, že hustý les,
navštívil veliký pes.

„Pro babičku, hafíku,
mám dobroty v košíku.
Máš li pejsku velký hlad?
Dám ti koláč ochutnat.“

Vlk přičichl ke koláči,
dal by si však maso radši.
„Kde Karkulko maličká,
bydlí tvoje babička?“

„Ty to pejsku vážně nevíš?
Za babičkou lehko trefíš.
Dáš se rovně, podél vody,
k chaloupce jsou jen dva schody.“

Vlk utíká, skáče, běží,
dech popadá sotva stěží.
Lesem, cestou, po louce,
už se blíží k chaloupce.

„Ťuky, t'uky, to jsem já,
tvoje vnučka, Karkulka!
Otevři mi, babičko,
nesu k svátku přáníčko.“

Když babička otevřela,
vlastním očím nevěřila.
Místo vnučky copatý,
stojí tam vlk chlupatý.

Vlk babičku překvapenou,
bez meškání spolkl celou.
„To jsem poobědval skvěle,
teď si lehnu do postele.“

Po chvíličky čekání,
už je slyšet t'ukání.
V tom Karkulka vchází směle,
a už stojí u postele.

„Máš, babičko, velké oči,
takové jsi neměla.“

„To abych tě má děvenko,
mnohem lépe viděla.“

„A babičko, co tvé uši?

Tak velké jsi neměla.“

„To abych tě má Karkulko,

velmi dobře slyšela.“

Ani babiččiny zuby,

Karkulce se nelíbí.

To už ale proradný vlk,

spolkl dívku ve chvíli.

Ta dvě sousta velká byla,

vlka hodně unavila.

Ospalý pak složil hlavu,

ve světnici na podlahu.

Myslivec se kolem mihne,
když v tom slyší zvuky divné.
„To mě z toho uši brní,
a on tu vlk klidně chrní.“

Trvalo pak myslivcovi,
jenom malou chvíličku.
Aby z vlka vysvobodil,
Karkulku i babičku.

Jak pak s vlkem zacházeli?
Ještě malé strpení.
Do břicha mu naházeli,
velkou kopu kamení.

Vlk má žízeň, celkem snadno
nad studnu se nakloní.
jak byl těžký, tak ho na dno,
stáhlo v břicho kamení.

O BÍLÉ LAŇCE

Mladičká královna, v zámku se nudila,
proto do lesíka moc ráda chodila.

Pletla si věnečky, vodou se brouzdala,
a z bílých kamínků zvířátka skládala.

Královna v travičce u tůňky sedí,
v tom spatří žábu jak upřeně hledí.

„Povím ti, královno, co jiní nevědí,
s dcerkou co porodíš, budeš mít trápení.“

Královna zlé zprávy velmi se lekla,
co jí dnes potkalo, hned králi řekla.
„Zítřa za tou žábou vydám se sám,
za tyhle zlé řeči jí potrestám.“

To, co král přislíbil, také se stalo,
za žábou vydal se hned časně ráno.
U tůňky připraven, že žábě ublíží,
v tom žabka z kapradí k tůňce se přiblíží.

„Vím, vaše výsosti, co máte za lubem,
takhle však přátelé, my nikdy nebudem.
Zahod' ten kámen, když život můj ušetříš,
já ti pak poradím, jak dcerku zachráníš.“

„Až se vám s královnou narodí dcera,
před sluncem musí být chráněna zcela.
Do jejích šestnácti roků jí chraňte,
Před denním světlem svou dcerušku braňte.“

Žába pak zmizela celá pod vodu,
král velmi zadumán vrací se domů.
Co žabka říkala, tomu král věří,
nechal hrad postavit, bez oken, dveří.

Když se pak rodičům narodí dcera,
do hradu stěhuje se rodina celá.
Princezna Jitřenka s dlouhými vlasy,
roste všem před zraky do velké krásy.

Jitřenka zvědavá, matky se ptala,
kde se ta květina v pokoji vzala.
„Z čeho se, maminko, květina dělá?
Také bych takovou vyrobit chtěla.“

Netuší, jak život na světě chodí,
že rostou květiny na lukách, polích.
Nikdy ven nevyšla a moc by chtěla,
„Kéž bych ven alespoň na chvílku směla.“

Krále a královnu opravdu mrzí,
že dcerka nezná svět, jako ti druzí.
Král svolal ministry, aby se radili,
o tom, jak Jitřence, svět by přiblížili.

Nejstarší ministr po chvíli praví:

„denní svit Jitřence poškodí zdraví?

Moc rád vám poradím, když budu moct,

ať dcerka vyjde ven, až bude noc.“

Král šťastný velice z té moudré rady,

zaplatil ministrům drahými dary.

Jitřence kočár pak postavit nechá,

takový co se mu odklápí střecha.

Po nocích, Jitřenka, jezdí po kraji,

z třpytivých hvězdiček dech se jí tají.

Rodiče princezně o světě vypráví,

o slunci, o ptácích, co krásně zpívají.

K ránu se v kočáře zatáhne střecha,
princezna před sluncem k domovu spěchá.
„Na chvilku malinkou, aspoň bych chtěla,
Spatřit, jak sluníčko po nebi běhá.“

Zítra je Jitřence už šestnáct let,
naposled v noční tmě uvidí svět.
Na zítří pozná, jak sluníčko hřeje,
a jak se vesele z oblohy směje.

Královna s králem v kočáře spí,
Jitřenka o jednom nápadu sní.
„Co kdybych na chvilku vykoukla ven?
Chci vidět, jak vlastně vypadá den.“

Vykoukla okénkem na světlo denní,
v tu ránu v bílou laň dívka se mění.
S očima plnými strachu a děsu,
z kočáru vyskočí a běží k lesu.

Rodiče ze spánku náhle se budí,
Jitřenka v kočáře však nikde není.
Ptají se kočího, zda dívku neviděl,
„jen bílou laňku,“ kočí jim pověděl.

Král svolal rytíře, kteří strach nemají,
společně Jitřenku po kraji hledají.
Princeznu hledali nocí i dnem,
po dívce jako by slehla se zem.

Mezi tím však laňka v lese,
ubohá se strachy třese.
Když tu náhle, jako víla,
stařenka se objevila.

„Znala jsem matku tvou, když byla mladá,
k tůňce si chodila hrát velmi ráda.
Budeš li poslouchat, moudře ti poradím,
před vším zlým, Jitřenko, ráda tě ochráním.“

„V mé chýšce spolu teď budeme žít,
přes noc ti dovolím člověkem být.
Není to lehké být v téhle zlé době,
Ve dne jen zvířetem a v noci člověk.“

Jednou se bílá laň prochází z nudy,
v tom mladík na koni projíždí tudy.
Jak laňku spatřil, hned pustil se za ní,
křovím a houštím tu chuděrku honí.

Laňka z posledních sil doběhla k chýši,
mládence za zády už dýchat slyší.
Sotva se před jezdcem do chýše schová,
ze dvorku jsou slyšet chlapcova slova.

„Babičko, bílá laň, po lese běhá,
ptám se vás, zda jste ji tu neviděla?“
„Mládenče, sedím tu od brzkého rána,
za ten čas prolétla tudy jen vrána.“

Druhý den laňka, lesem si běží,
v tom spatří hocha, jak v trávě leží.
Moucha mu soustavně na čelo sedá,
hezkému mládenci pokoje nedá.

Když se hoch probudil, tak na svém koni,
stejně jak minule bílou laň honí.
Ta se však, schvácená, schová do chýše,
ještě že využít může té skrýše.

Hoch vidí babičku, jak věneček splétá,
na nic už nečeká, hned se jí zeptá.
„Babičko, bílá laň, po lese běhá,
ptám se vás, zda jste ji tu neviděla?“

„Sedím tu, mládenče, od rána zas,
Sotva jsem zaslechla slavíkův hlas.“
Mladík zpět na koně, vylezl stěží,
a zpátky do lesa zklamaně běží.

Třetí den laňka zas vychází ven,
až v době, kdy k večeru chýlí se den.
Potkala mládence a tenhle kluk,
má dneska u sebe šípy a luk.

Bílá laň na útěk rychle se dala,
že jí hoch ublíží, velmi se bála.
Laňka dnes veliké štěstíčko měla,
do zadní nohy jen škrábla jí střela.

Zraněná laňka, v chýšce se schová,

velmi jí bolí zraněná noha.

Mladík se babičky zvědavě ptá,

jestli tu bílou laň neviděla.

„Říkám ti, mládenče, opakovaně,

že v našem lese nežijí laně.“

Co říká babička, tomu hoch nevěří,

„však já ji dostanu“, hlasitě láteří.“

Dvě noci, mládenec, pořádně nespál,

„nech mě tu, babičko, u tebe přespat.“

„Pro oba v chýšce moc místa nemám,

lehni si na půdu, je tam dost sena.“

Po chvíli mládence sténání probudí,
koukne se škvírkou a dívku uvidí.
Sedí tam na loži úplně v rohu,
od ostrého šípu má zraněnou nohu.

Dívka naříká, "to život není,
na půl být člověkem a na půl laní.
Přitom by stačilo, aby ten chlapec,
objal mě a trápení na vždy je konec."

Mládenec nečeká už ani chvíličku,
hned objal Jitřenku a dal jí hubičku.
Že je vše v pořádku, babička viděla,
tak, jak se zjevila, tak také zmizela.

Mladík pak princeznu odvezl králi,
na svatbu všichni se v zámku chystali.
Jitřenka s mláďencem, hezký pár byli,
a všichni v království šťastně si žili.